

Φωτεινή Βασιλοπούλου: Του λιναριού τα πάθη

Ο Γιάννης Κορομβόκης εξασφάλισε για τους αναγνώστες του «Κόσμου» την δημοσίευση δύο ανέκδοτων διηγημάτων της Ελληνίδας συγγραφέως Φωτεινής Βασιλοπούλου. Σήμερα δημοσιεύουμε το πρώτο και την επόμενη Τετάρτη θα δημοσιεύσουμε το δεύτερο που είναι εκτενέστερο. Η Φωτεινή Βασιλοπούλου γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Χρυσοκελλαριά, Μεσσηνίας. Σπούδασε Αγγλική και Ελληνική Φιλολογία. Ζει στην Καλαμάτα και εργάζεται ως καθηγήτρια Αγγλικής Γλώσσας στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση.

Έχει γράψει τα βιβλία: “Για μια χούφτα ζωή: Δεκαεφτά Διηγήσεις”, Εκδόσεις Γαβριηλίδης, 2015, τις ποιητικές συλλογές “Πρωσικό Μπλε”, Οι Εκδόσεις των Φίλων, 2016, “Αμείλικτο νερό”, Οι Εκδόσεις των Φίλων, 2019 και από κοινού με τον Γιώργο Γάββαρη τη συλλογή “Λάμψη Λεπιδοπτέρων, 68 Χαϊκού”, Οι Εκδόσεις των Φίλων, 2018.

ΒΟΥΛΙΩ

Στον Γιώργο Γάββαρη

Η Βουλιώ ήταν ο στάβλος μας. Εκεί δέναμε τις γίδες. «Παλιότερα και τον Ντορή μας» έλεγε ο παππούλης μου, μ' έναν αναστεναγμό πάντα. Η Βουλιώ ήταν τεράστια. Ο πιο μεγάλος στάβλος που είχα δει ποτέ. Είχε κι ένα μεσοπάτωμα. Και μια μισοξεραβαλωμένη ξύλινη σκάλα. Αυτού πά-νου ήταν ο σανός για να μην τον φτάνουνε τα ζω-τανά.

Παλιότερα εκεί περνούσαν την πρώτη νύχτα του γάμου τους όλα τα ζευγάρια της οικογένειας, μερικ-ές φορές και κάποιιο πιο μακρινοί συγγενείς.

Εκείνο το βράδυ ο στάβλος άδειαζε απ' τα ζωντα-νά, που ξεροσταλιάζανε στ' αγιαζί ή στέλνονταν σε γειτονικά σπίτια αν ο καιρός ήταν χιονιάς, στρώ-νονταν δυο τρεις μπάλες σανός κι από πάνω τα νυφιάτικα χασένια σεντόνια και νια χούφτα ρύζι. Το 'χαν διαλέξει γιατί δεν ακούμπαγε σ' άλλο σπίτι -πράγμα σπάνιο για το χωριό, όπου όλοι μοιραζό-ντουσαν το μεσότοιχο για λόγους οικονομίας- κι έτσι κανείς δε θ' άκουγε τις αρχικές διαμαρτυρίες της νύφης, έπειτα τις κραυγές πόνου της πρώτης φοράς και κατόπιν τα βογκητά της πδονής. Το 'χαν ακόμα διαλέξει γιατί τ' άχυρο θ' αγκάλιαζε και θα ζέσταινε τους νιόπαντρους εραστές και θα ρούφαγε τα ερωτόλογα και τις φωνές τους.

Και τι δε θα 'χε ακούσει αυτό το σπιτάκι!

Τη Δευτέρα το σεντόνι έπρεπε να βγει ματωμέ-νο. Πόσα κοκόρια είχαν σφαχτεί γιατί το άγχος του γαμπρού ήταν μεγάλο ή ο έντιμος πρότερος βίος της νύφης δεν ήταν και τόσο έντιμος! Ξέρω και τραγικές ιστορίες. Μιας νύφης το σεντόνι βάφτηκε με αίμα χυμένο απ' τον κομμένο της λαιμό. Την έσφαξε ο ίδιος ο αδερφός της σαν κοκόρι, όταν ο γαμπρός τούς έστειλε το χασέ κάτασπρο, μήνυμα

για τις πομπές της κόρης.

Αυτά ήξερα για τη Βουλιώ. Ότι ο στάβλος μας ήτανε το σπιτάκι της πρώτης νύχτας κι ότι ο μεγάλος μου ο μπάρμπας έβαλε τέλος σ' αυτή την πα-ρωδία. «Μην τολμήσετε» είπε «να σταθείτε απόξω και μην ψάξετε για σεντόνια κι αίματα... Σας έσφα-ξα». Κι επειδή ήτανε κομματάκι ντρέουρος κι ό,τι έλεγε το εννοούσε, δεν τολμήσανε να συνεχίσουν το έθιμο.

Μετά το γκρέμισμα του στάβλου, έμαθα ότι κά-ποτε ήταν σπίτι, το σπίτι της Βουλιώς. Μιας αγράμ-ματης, απλής κι αγνής γυναίκας. Όπως είναι όλες οι γυναίκες του χωριού, με μια ομορφιά που την αυλακώνει καθημερινά ο ήλιος, το ξεροβόρι κι η αγροτιά.

Όμως, εκείνος -ο άντρας της- δεν τα 'βλεπε αυτά. Αλλιώς, δε θα 'φευγε μακριά της, για την ξένη χώρα χωρίς μια στερνή κουβέντα, ένα στερ-νό αγκάλιασμα, έναν αναστεναγμό. Ούτε λόγος για δάκρυα. Τα δάκρυα δεν ήταν για τους άντρες.

Κι από κείνο το πρωινό της αναχώρησης, ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Ούτε ένα έμβασμα, όπως στις άλλες που οι άντρες τους είχανε πάει στην Αμερι-κή, ούτε ένα γράμμα να της πει πως είναι καλά, ούτε καν δυο ξερά χαιρετίσματα. Κι έπειτα, όταν εκείνη άκουγε ότι γύρισε κάποιος από την Αργε-ντίνα -πράγμα που μόνο τρεις φορές έζησε στο βίο

της. Βλέπεις, η χώρα ήταν τόσο μακρινή με ελάχι-στους μετανάστες από τα γύρω χωριά, μετρημένους στα δάχτυλα του ενός χεριού- έτρεχε με τα πόδια ολάκερα χιλιόμετρα για να ρωπήσει αν είδανε τον άντρα της, αν είναι καλά, αν της στέλνει χαιρετί-σματα. Ευτυχώς, η απλότητα του μυαλού της την εμπόδιζε να διακρίνει την αμχανία, που μετά βίας κρυβόταν πίσω από τα μισοπαγωμένα τους χαμό-γελα. Φυσικά και ρώταγε για την υγεία της και της έστελνε χαιρετίσματα. «Να κι αυτό το ξομπλιαστό μαντίλι που φορούνε οι γυναίκες των Αργεντίνων στην τραχηλιά σαν πάνε στην εκκλησιά τους, μου το 'δωκε για σένα» της είπε κάποτε ένας μετανάστης.

Και σα γύρισε ολόχαρη με το μαντίλι μπουρλια-σμένο γύρω από το λαιμό της, οι χωριανές της κά-νανε πως χαρήκανε με τη χαρά της και ποτέ καμιά τους δεν έβγαλε άχνα για τους ψιθύρους π' ακου-γόντανε, ότι τάχατες ο προκομμένος της είχε φκιά-σει καινούργια οικογένεια στην Αργεντίνα με μια ντόπια κι είχαν και παιδιά.

Και κάθε φορά που κάποιος ερχόταν απ' όξω -τοξωτετικό- όλο και γέμιζε το σπίτι της με κάνα ξερό παξιμάδι, κάνα μάτσο ρίγανη, κάνα περισσευ-ούμενο ζαρζαβτικό, που οι γειτόνισσες παρά τις ανάγκες τους στερούσαν από τα παιδιά τους, γρι-κώντας την ερημιά της. Νιώθανε τύψεις, αλλά και τυχερές μέσα στη φτώχεια τους με την σκέψη ότι δεν έχασαν το ταίρι τους στην ξενιτιά. Αυτές του-λάχιστον και να κοιμόντανε νηστικές θα χόρταιναν με μια νυχτερινή αγκαλιά.

NEFELI
Greek Restaurant

480 KING STREET NEWTOWN | P 82831921 | www.nefeli.com.au

Authentic Greek modern cuisine
We are the party specialists
Available for all occasions